

Sygn. akt V CSK 134/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w W.,
Prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w W.
i Dyrektorowi Urzędu Kontroli Skarbowej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

3) przyznaje adw. B. S.-U. ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda A. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 września 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju juriesprudencji. Skarżący sformułował zagadnienie prawne odnoszące się do tego,

czy wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka może stanowić prejudykat w rozumieniu art. 417¹ § 3 k.c. w postępowaniu odszkodowawczym przeciwko Skarbowi Państwa w związku z naruszeniem prawa do sądu w rozumieniu art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r., nr 61, poz. 284 z późn. zm.). Przedstawiony problem prawny nie został poparty argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tego problemu, ponadto kwestia była już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego. Niezależnie tego, również z uwagi na oparcie roszczenia na innej podstawie prawnej niż art. 417¹ § 3 k.c. oraz jego przedawnienie, rozstrzygnięcie powyższego problemu prawnego nie miałoby wpływu na wynik niniejszej sprawy (por.: postanowienie SN z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 53/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II CSK 479/12, niepubl., postanowienie SN z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt II CSK 180/12, niepubl.; w zakresie prejudycjalnego charakteru orzeczeń ETPC dla roszczeń związanych z przewlekłością postępowania i bezzasadnością prowadzenia postępowania – art. 417 k.c. – zob. m. in. wyrok ETPC z dnia 24 czerwca 2014 r., nr 3206/09, Grzona przeciwko Polsce, <http://hudoc.echr.coe.int>, LEX nr 1475311, decyzję ETPC z dnia 31 maja 2005 r., nr 11215/02, Ratajczyk przeciwko Polsce, <http://hudoc.echr.coe.int>, LEX nr 151058, wyrok ETPC z dnia 30 maja 2006 r., nr 71152/01, Barszcz przeciwko Polsce, <http://hudoc.echr.coe.int>, LEX nr 180576).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[aw]